

Com moltes altres professions, l'exercici de l'advocacia està en constant evolució. El despatx d'en Josep Solé Canal és un clar exemple de les transformacions que s'estan produint en l'estructura interna de molts bufets d'advocats: **"Per poder donar un servei has de tenir cobertes totes les especialitats del món del dret. En l'actualitat és materialment impossible que un advocat pugui estar al dia de totes aquestes especialitats. Així, el nostre despatx s'ha organitzat de manera que cadascun dels quatre socis que l'integrem ens hem especialitzat en una matèria diferent. En Josep M. Saurina porta temes mercantils i laborals, la Montserrat Batiste porta temes fiscals, la Clara Jiménez -que és la meva senyora- duu temes penals i civils, i jo m'encarrego dels temes administratius i urbanístics. Estem recolzats per tres passants i una secretària. Fa deu anys vam constituir un tipus de societat peculiar: som socis pel que fa a despeses però no compartim beneficis. De totes maneres, quan tinc un client amb alguna querella, demanda civil, problema laboral o penal, el passo al company de despatx que porta aquella especialitat."** Aquest jove advocat que entrevistem basa la relació amb el client en el principi de confiança. **"El client que sol·licita els meus serveis ve per referències. Amb aquestes persones s'estableix una relació de confiança inicial que l'advocat ha d'anar aprofundint amb el màxim d'honestedat professional possible. Si no em puc encarregar d'un tema, explico al client que al despatx, amb el mateix criteri de treball que jo, hi ha la persona capacitada per portar el cas que ens planteja."**

En Josep Solé és una persona que està molt relacionada amb municipis de diferents comarques. No debades, el 70 per cent dels seus clients són administracions locals. Li demanem per què els responsables d'aquestes administracions confien més en advocats de Barcelona que en els del mateix municipi: **"En realitat l'advocat de Barcelona ofereix el mateix que els companys de Vic, Tàrraga, Girona o Tarragona, és a dir, honestedat professional, capacitat de treball i coneixements. L'experiència m'ha fet veure que molts alcaldes contacten amb el despatx perquè consideren que un advocat aliè al municipi, tot i disposar dels mateixos coneixements que un advocat d'allí, pot treballar amb una independència molt superior a la del d'aquest mateix poble o comarca, en temes, per exemple, urbanístics. L'urbanisme és una de les matèries més susceptibles d'especulació. Els alcaldes creuen que aquestes actuacions portades per advocats de fora poden presentar més garanties d'independència."** A més cal afegir que **"els advocats de Barcelona tenim més a prop els organismes i institucions vinculats a l'àmbit municipal, com els departaments de la Generalitat, les direccions generals... Nosaltres ens hi sabem moure amb facilitat. Però, en canvi, crec que l'arquitecte, un element molt important de l'Administració local, ha de ser del municipi o en tot cas de la comarca perquè coneix millor que ningú les característiques del territori."** Precisament, l'advocat i l'arquitecte realitzen una tasca conjunta en el marc d'un ajuntament: **"L'advocat aplica una llei o intenta aplicar la legislació urbanística a aquells plantejaments que l'arquitecte coneixedor del terreny necessita. Fins ara m'ha estat fàcil treballar amb els arquitectes. Tots ells desitgen col·laborar amb l'advocat a l'hora de desenvolupar el planejament i el reconsideren si se'ls indica que és necessari. Aques-**

ta col·laboració va més enllà: quan em correspon assessorar un particular que té un problema urbanístic, d'expropiació o de llicències, per exemple, segons el nivell del problema busco l'assessorament d'un arquitecte."

La conversa es dirigeix cap a un altre camp de debat: el de la justícia davant del ciutadà i de l'Administració. **"Quan vaig ser professor i tutor de l'escola de pràctica jurídica els alumnes em preguntaven: 'Creu que la justícia és igual per a tothom?' Els responia el mateix que em deia l'advocat Ignasi Davi, mestre meu i professor de dret administratiu de la Universitat de Barcelona, 'La justícia diuen que és igual per a tothom però sempre n'hi ha uns més iguals que uns altres'. No sé per quina raó el ciutadà que planteja un plet a l'Administració ho fa amb una lleugera inferioritat de garanties processals."**

Un altre aspecte que els advocats han de tenir clar és que **"la seva tasca recau no a portar els problemes dels clients als tribunals, sinó a trobar una solució sense haver-hi d'anar."** En Josep es mostra categòric i afegeix que **"sovint, convèncer el client que no és bo portar el cas al tribunal és una tasca molt dura. La persona només veu la seva raó i el seu problema i es pensa que tenint-la es pot anar fins a la fi del món. Malauradament, en segons quins temes la raó sense proves és només això, raó. Per aquest motiu, l'advocat ha de ser honest amb el client i dir-li quan es pot anar a un tribunal i quan no."**

Segurament, aquest aspecte i molts altres es produeixen per una manca de cultura jurídica: **"El col·lectiu d'advocats no hem ajudat gaire a l'apropament del dret a la gent d'una forma prou entenedora. Els advocats joves hi estem participant i ja no parlem al client com ho feien els advocats de fa 25 anys -amb paraules excessivament tècniques que sonaven bé però eren poc entenedores. Seria fonamental que en l'ensenyament es formés la gent perquè entenc que la ignorància és l'enemiga de la convivència. En realitat, les normes del dret no són res més que normes de bona convivència, elementals però d'alt nivell. Admiro molt Eugeni Gay, l'actual president del Consejo General de la Abogacía, amb el qual tant la meua esposa com jo tenim relació personal des que ella va ser diputada de la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona, durant l'últim mandat de Gay, ara fa uns anys. És la seva idea del que ha de ser l'advocacia la que hauria d'arribar a tots els col·legis professionals i posteriorment a la societat: l'advocat no pot ser un Déu en un pedestal, sinó que ha d'arribar a tothom."** I continua: **"Per aplicar la llei fa falta sentit comú. I això no sempre és possible. El protagonisme que en aquest país s'està donant a la justícia crec que és excessiu. Els jutges de tant en tant no apliquen la justícia amb el sentit comú que seria desitjable. Amb això no estic criticant l'honor dels jutges, en absolut. Hem de parlar d'aquest tema amb respecte però sense por perquè la judicatura no és una cosa sagrada. La justícia ve del poble i la imparteix el poble i els jutges en formen part, tot i que a vegades ho obliden."** Les paraules d'aquest jove advocat ens han donat proves més que suficients del gran professional que hem tingut el goig d'entrevistar que treballa des d'un despatx de Barcelona per a resoldre assumptes d'arreu de Catalunya.

**“El col·lectiu d’advocats
no hem ajudat gaire
a l’apropament del dret
a la gent d’una forma
prou entenedora”**

Josep Solé - Barcelona (Barcelonès)